

Ressuscitar

Ds, 7/05/2022 per Maria del Mar A...

[Des de Sant Benet](#)

Aquest any, en començar la Setmana Santa, diumenge de Rams em va cridar l'atenció la contínua referència dels textos als nostres pecats. Personalment, em disposava a mirar i a seguir Jesús de Natzaret en els seus darrers dies aquí a la terra i la litúrgia seguia apuntant als nostres pecats com ho havia fet durant la Quaresma. Aquesta al·lusió constant al pecat pot fer pensar en una espiritualitat culpabilitzadora i poc alliberadora, però jo ho vaig entendre en un altre sentit, en els immensos esforços que fem per amagar els nostres límits personals, per dissimular o per no veure els nostres errors, dificultats, la nostra edat, les arrugues, el pes, etc.

D'una banda ens protegim amagant aquests trets però de l'altra acusem els altres del mateix que nosaltres mirem d'ocultar. Vivim com si l'objectiu fos no tenir límits.

L'espiritualitat cristiana fa just el contrari. Ens recorda constantment que som pecadors. Allò que voldríem tenir amagat en un calaix dissimulat ho posa de manera oberta i clara sobre la taula. Allò que ens sembla que és inadequat i caldria fer fora, ho posa com a base i com punt de partença. Som pecadores. I recordant-nos que som pecadores ens allibera d'un esforç inútil i esgotador. Esgotador perquè no aconseguim mai l'objectiu de no ser limitades i pecadores. Ho som. Amb el temps apareixen límits nous i d'altres els arrosseguem tota la vida. Es converteix en un esforç inútil perquè és visible, perquè tothom veu el que jo veig, tot el que jo, amb tant d'esforç, intento amagar.

Partir de l'acceptació oberta dels nostres límits és, per tant, un gran exercici de realisme i d'alliberament. Tota l'energia abans dedicada a dissimular la podem ara destinar a compartir sense por a ser qui som, a ser tal com som.

Però, a més a més, el més important de tot és que l'espiritualitat cristiana ens

allibera del pecat fonamental, vital, essencial. Potser l'únic que és realment pecat és creure que els nostres errors i els nostres límits allunyen Déu o no ens fan dignes del seu amor. Aquest és el pecat, creure que no som estimables per qui és amor, pensar que els nostres límits són més importants que l'amor de Déu, posar-nos a nosaltres com a límits de l'amor de Déu.

Potser això és ressuscitar: entendre i viure l'amor de Déu que és qui té la primera i l'última paraula davant qualsevol forma de límit fins el límit de la mort. Viure l'amor de Déu total i personal per mi, per cada ésser humà, per cada ésser viu, allibera qui som, qui sóc, obrint-nos a compartir i a estimar amb el seu mateix amor. Ressuscitar és renéixer constantment a aquesta vida nova, a la nova creació on els límits són possibilitats de més amor.